

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 23. december 2002 af High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) i sagen The Queen efter begæring fra Approved Prescription Services Ltd mod The Licensing Authority (ved the Medicines Control Agency), biintervenient: Eli Lilly & Co. Ltd.

(Sag C-36/03)

(2003/C 83/12)

Ved kendelse afsagt den 23. december 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 3. februar 2003, har High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) i sagen The Queen efter begæring fra Approved Prescription Services Ltd mod The Licensing Authority (ved the Medicines Control Agency), biintervenient: Eli Lilly & Co. Ltd., forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Kan en ansøgning om en markedsføringstilladelse for lægemiddel C retmæssigt indgives i henhold til artikel 10, stk. 1, litra a), nr. iii), første afsnit, i direktiv 2001/83/EF⁽¹⁾, når ansøgningen søger at påvise, at lægemiddel C i det væsentlige svarer til et andet produkt, lægemiddel B, under følgende omstændigheder:

1. Lægemiddel B er beslægtet med et oprindeligt lægemiddel A, idet lægemiddel B er blevet godkendt som en »line extension« af lægemiddel A, men har en anden lægemiddelform end lægemiddel A eller er på anden måde »ikke i det væsentlige svarende til« lægemiddel A som omhandlet i artikel 10, stk. 1, litra a), nr. iii), og
2. en markedsføringstilladelse for lægemiddel A har været gældende i Fællesskabet i mere end den seks-/ti-årige periode, der fremgår af artikel 10, stk. 1, litra a), nr. iii), og
3. en markedsføringstilladelse for lægemiddel B har været gældende for mindre end den seks-/ti-årige periode, der fremgår af artikel 10, stk. 1, litra a), nr. iii)?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6.11.2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler (EFT L 311 af 28.11.2001, s. 67).

Appel iværksat den 4. februar 2003 af Rica Foods (Free Zone) NV til prøvelse af dom afsagt den 14. november 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i de forenede sager T-94/00, T-110/00 og T-159/00, Rica Foods (Free Zone) NV, Free Trade Foods NV og Suproco NV, støttet af Kongeriget Nederlandene, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Kongeriget Spanien og Den Franske Republik

(Sag C-41/03 P)

(2003/C 83/13)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 4. februar 2003 iværksat appel af Rica Foods (Free Zone) NV ved advocaat G. van der Wal, Hoge Raad der Nederlanden til prøvelse af dom afsagt den 14. november 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i de forenede sager T-94/00, T-110/00 og T-159/00, Rica Foods (Free Zone) NV, Free Trade Foods NV og Suproco NV, støttet af Kongeriget Nederlandene, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Kongeriget Spanien og Den Franske Republik.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- 1) Appellen af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans' dom i de forenede sager T-94/00, T-110/00 og T-159/00 af 14. november 2002 antages til realitetsbehandling
- 2) De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans' dom i de forenede sager T-94/00, T 110/00 og T-159/00 af 14. november 2002 ophæves, og ved fornyet afgørelse i overensstemmelse med appellants påstand som formuleret i stævningen i første instans af 18. april 2000

— annulleres forordning 465/2000/EF⁽¹⁾

— bestemmes det, at Fællesskabet er ansvarlig for det tab, som appellanten har lidt ved, at indførsel af de i forordning nr. 465/2000/EF nævnte produkter har været forhindret eller begrænset fra 1. marts 2000 som følge af forordning nr. 465/2000/EF, og det bestemmes, at parterne skal indgå forlig med hensyn til størrelsen af appellants tab, og at sagens behandling i mangel af enighed herom fortsættes inden for en af Domstolen fastsat frist for bestemmelse af tabets størrelse; subsidiært dømmes Fællesskabet til at betale det foreløbigt ansatte tab og

det tab, der senere skal ansættes; mere subsidiært dømmes Fællesskabet til at betale en efter Domstolens skøn fastsat erstatning med rente på 8% p.a. fra datoen for stævningen i første instans indtil fuld betaling sker.

- 3) Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger ved begge instanser i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2.

- Tilsidesættelse af OLT's præferencestatus: Retten har fastlagt de relevante faktiske omstændigheder urigtigt i en sådan grad, at dens afvejning i de her nævnte præmisser på baggrund af sagens akter er uforståelig.

(¹) Kommissionens forordning (EF) nr. 465/2000 af 29.2.2000 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel fra de oversøiske lande og territorier af sukkerprodukter, som har EF-OLT-kumulation af oprindelsen (EFT 2000 L 56, s. 39).

(²) Rådets afgørelse 91/482/EØF af 25.7.1991 om de oversøiske landes og territoriers associering med Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT 1991 L 263, s. 1).

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Tilsidesættelse af OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1 (²): Retten har set bort fra, at OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1, er en undtagelse fra forbuddet i OLT-afgørelsens artikel 101 mod told og afgifter med tilsvarende virkning. Ligesom enhver undtagelse, der er en fravigelse af hovedreglen, og i dette tilfælde formålet med de successive OLT-afgørelser, skal denne undtagelse fortolkes og anvendes indskrænkende. Med Kommissionens »vide skøn« og den begrænsede prøvelse ved Fællesskabets retsinstanser, som Retten har lagt til grund, er ikke forenelig med en sådan begrænset mulighed for at anvende OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1, i særlige tilfælde (OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1, som »nødbremse«).

- Manglende begrundelse: Retten har givet en begrundelse, som er retligt urigtigt og i øvrigt på baggrund af sagens akter uforståelig eller mangelfuld eller utilstrækkelig, for, at (i) enhver yderligere indførsel af sukker med OLT-oprindelse på grundlag af OLT-kumulation af oprindelsen fører til en forøgelse af overskuddet af sukker på det fælles marked, og at (ii) »ekstra indførsel« som nævnt under (i) medfører yderligere byrder for fællesskabsbudgettet.

- Tilsidesættelse af OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1: Retten har givet begrebet »vanskeligheder« og begrebet »forringelse« et retligt urigtigt indhold og derfor anvendt begge begreber retligt urigtigt. Appellanten har henvist til stævningen i første instans.

- Tilsidesættelse af OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 2: Der er ingen kvantitativ overensstemmelse mellem kvoten i forordning nr. 465/2000 og »vanskeligheder« og/eller »forringelse«. I betragtning af den historiske mængde er foranstaltningen også helt vilkårlig og urimelig.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 19. januar 2003 af Tribunale di Catania Første Afdeling for Civile Sager — i sagen politidirektøren i Catania mod Oxana Dem'Yanenko

(Sag C-45/03)

(2003/C 83/14)

Ved kendelse afsagt den 19. januar 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 7. februar 2003, har Tribunale di Catania — Første Afdeling for Civile Sager — i sagen politidirektøren i Catania mod Oxana Dem'Yanenko forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal de ovennævnte EF-bestemmelser — artikel 7, 8 og 9 i direktiv nr. 221 (¹) af 25. februar 1964 udstedt af Rådet for Det Europæiske Fællesskab — artikel 2, 5, 6, 13 og 14 i konventionen om beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende rettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, samt fællesskabsrettens almindelige og grundlæggende principper fortolkes således, at enhver udlænding, der udvises fra en medlemsstat i Det Europæiske Fællesskab, har krav på, at afgørelsen om udvisning inden fuldbyrdelsen forelægges til prøvelse ved en anden — upartisk — myndighed end den, der har truffet afgørelsen?
2. Skal de ovennævnte EF-bestemmelser — artikel 7, 8 og 9, i direktiv nr. 221 af 25. februar 1964 udstedt af Rådet for Det Europæiske Fællesskab — artikel 2, 5, 6, 13 og 14 i konventionen om beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende rettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, samt fællesskabsrettens almindelige og grundlæggende principper fortolkes således, at det er uantageligt og retsstridigt, at politiet i en medlemsstat i Det Europæiske Fællesskab uden forudgående prøvelse ved en anden myndighed kan anholde og udvise enhver,